

PARAZITNÍ FINANČNÍ SYSTÉM

„Pokud je vláda finančně závislá na bankéřích, jsou to oni, a nikoli hlavy států, kdo je pánem situace. Ruka, která dává je totiž výš než ruka, která bere. Finančníci postrádají vlastenectví a mravnost.“
(Napoleon Bonaparte)

Napoleon tu proti sobě staví dvě formy sociální a finanční moci:

banku v moci státníka - a - státníka v moci banky

Vlastně již od zavedení peněz spolu tyto dvě moci soupeří o to, která bude moci prostřednictvím financí parazitovat na produktivní ekonomice.

Aniž budeme jednoho z parazitů pokládat za „lepšího“, pokusme se nahlédnout do jejich kuchyně...

Původně (ve starověku a středověku) byly peníze zaváděny pro usnadnění naturální směny, jako lokální měny. Tehdy si právo jejich emise peněz osoboval lokální mocnář, který se tím stal finančníkem-bankéřem. Postupem času si mocnáři uvědomili, že parazitovat na práci poddaných prostřednictvím financí je mnohem výnosnější než z nich vydírat desátky a kontribuce (výpalné). A protože se tehdy byly penězi především mince ražené z drahých kovů, začali si mocnáři cenit více rudných dolů a kovkopů, než pozemků a oráčů. Odtud staromoravská legenda (vtělená do tzv. Starých pověstí českých) o konfliktu kovkopů (protěžovaných místním knížetem) s vladkou-hospodářem (oráčem Horymírem) a jeho zmařeném konání (koni jméno Šemík).

Ne náhodou přivedl tento parazitní finanční systém téměř k dokonalosti právě magický pragocentrismus, v osobě českého krále „kovkopa“ Přemysla Otakara II., zvaného pro jeho bohatství a moc králem „zlatým a železným“. Svými mincemi, raženými z českého stříbra, těženého zejména v Kutné hoře, kterou povýšil na královské město, Přemysl zaplavil (vykoupil) prakticky celou Evropu, podobně, jako je dnešní svět zaplaven americkými dolary (od českého „tolar“). Obávaný „kovkop“ Přemysl nikdy netrpěl nedostatkem peněz a tedy ani nedostatkem úplatných mečů, jimiž hrozil ovládnout celý tehdejší svět. Rovněž ne náhodou padl tento český král-finančník na „Horymírově“ Moravském poli, ne náhodou byl i poslední přemyslovský král-kovkop z falešného rodu oráčů zavražděn na Moravě (r. 1306 v Olomouci).

Jedna věc je ovšem, kde český kovkop padne a zcela jiná věc je, kdo a proč jeho pád přivodí. Pád Přemysla Otakara II. přivodil Rudolf, tehdy nově zvolený římský císař, z relativně bezvýznamného rodu Habsburků. Císaři Rudolfovi ovšem nešlo o ideje oráče Horymíra, ale o kutnohorské stříbro. Císař Rudolf tím vlastně předznamenává nový impuls, v podobě pohlcování mnohosti lokálních mocnářů-bankéřů jediným říšským mocnářem-finančníkem, v daném případě králem králů (císařem). Odtud institut tzv. „státní banky“, v rukou jediného majestátu (krále, císaře, diktátora, prezidenta atp.) či mnohosti státníků (senátu, parlamentu, kongresu atp.).

V dobách, kdy již kutnohorské stříbro došlo, mohli ještě španělští Habsburkové zaplavovat Evropu zlatem a stříbrem naloupeným v Novém světě (v nově objevené Americe). Jakmile však „vyschl“ i tento zdroj drahých kovů (k ražbě inflačních mincí), začali mocnáři využívat služeb soukromých bankéřů, kteří vymysleli papírové peníze (tzv. „bankovky“) a výroba falešných peněz (nekrytých tržním zbožím) mohla pokračovat dál. Společenský respekt soukromých bankéřů tím významně vzrostl, zejména za ponurého rakouského císaře Františka I. Habsburského, jenž z návodu knížete Meternicha povýšil (císařským patentem z 29. 9. 1822) pět nejbohatších a nejvlivnějších evropských bankéřů (bratrů Rothschildů), do šlechtického stavu. A div se světe, přidělil jim titul baronů z českého Frýdlantu.

Finanční moc se tehdy začala zvolna přelévat z rukou státního bankéře (mocnáře), do rukou soukromého bankéře, jenž vymaněn z rukou státu (státní banky) aplikuje svou finanční moc na globální (nadstátní) úrovni. Odtud Světová banka, ovládající postupně mnohost státních bank. Zatímco státní banky byly dle státních zákonů v rukou státníků, Světová banka, jako nadstátní (nadnárodní) instituce, se nachází mimo státní zákony a je tedy nezákonná...

V očích „odborníků“ (diplomovaných ekonomů) je Světová banka požehnáním, neboť dohlíží na marnotratnost státníků, kteří neustále překračují státní rozpočty. Kdyby jim Světová banka nepůjčila (za příslušný úrok), přivedli by stát k bankrotu, což by se tragicky odrazilo na životní úrovni občanů. Světová banka sice svými úvěry marnotratnost státníků financuje, avšak jen do určité míry, neboť dbá na to, aby státní dluh nepřekročil únosnou míru, nad kterou již státníkům nic nepůjčí.

Zde je namísto otázka: Kde bere soukromý bankéř (Světová banka) tolik peněz, že může půjčovat státům?

Z dob, kdy byly penězi především mince, přetrvává „odborná pověra“, že papírové bankovky mají být „podloženy“ drahými kovy, jež prý mají být uloženy v bance (např. jako zlaté cihly), která peníze dala do oběhu.

My však již můžeme vědět, že peníze, které nejsou podloženy zbožím, jsou falešné peníze. Protože peníze mají pouze usnadnit přírodní směnu (viz příloha č. 02n - FALEŠNÉ FINANCE), takže nejsou zbožím, ale jen poukázkami na zboží (dlužními úpisy a mírami hodnoty zboží). Tzn., že:

Peníze smí být v oběhu jen v míře (celkové abstraktní hodnotě),
odpovídající míře (celkové konkrétní hodnotě) zboží, nabízeného na trhu

Drahy kovy tedy mohou být peníze podloženy jen tehdy, pokud jsou tyto kovy předmětem nabídky, jako tržní zboží (např. v podobě šperků). Pokud to nevíme, dáváme příležitost finančníkům-penězokazům.

Nuže, kde bere soukromý bankéř (Světová banka) tolik peněz, že může půjčovat státům? Prostě si je tiskne, jako na běžícím pásu, jako prachspřstý penězokaz! V době papírových bankovek nejsou limitovány ani množstvím vykopaných či naloupených drahých kovů, takže mohou tisknout libovolné množství. Papíru je zatím habaděj.

Tím je ovšem nastolena otázka: Proč si vlastně státy půjčují peníze od Světové banky, když si je mohou (po vzoru Přemysla Otakara II.) natisknout samy? Inflation přece narůstá jak penězokazectvím státním tak i penězokazectvím nadstátním (zadlužováním státu u Světové banky). Státní penězokazectví by však státům ušetřilo miliardové úroky, jež si za své penězokazectví účtuje Světová banka.

Musíme se tedy ptát: Proč si státníci počínají tak absurdně a zcela zbytečně zadlužují „národní hospodářství“ svého státu? Inflation tím přece neodvrátí, neboť inflační (falešné, nekryté zbožím) jsou peníze obou penězokazů (státního i nadstátního). Zatímco penězokazectví státu má za následek „pouze“ inflaci, penězokazectví Světové banky má za následek tutéž inflaci a navíc v téže míře narůstající státní dluh, zatížený úroky.

Hledat tu nějaké přijatelné zdůvodnění takového počínání státníků by bylo marněním času. Jedinou smysluplnou a účinnou pohnutkou k takovému chování státníků, je korupce. Světový bankéř prostě státníky uplácí a činí je tak účastníky celosvětového nadstátního zločinného spiknutí, jehož účelem je drancovat jednotlivá národní hospodářství (tj. národy, jako účastníky svého trhu).

Nyní se musíme ptát: Proč státníci sami nedrancují každý to „své“ národní hospodářství? K čemu na to potřebují nadstátní Světovou banku?

Po pravdě řečeno, také státníci drancují „své“ národní hospodářství, avšak to je jim málo a má to svá rizika. Protože jim národní hospodářství nepatří, nemohou ho drancovat zjevně, ale jen skrytě.

Od doby přemyslovských kovkopů, kteří mohli se státními financemi nakládat prakticky jako se svými, uplynulo již cca 800 let. V jejich průběhu se na úkor „majestátů“ (císařů, králů, diktátorů atp.) pomocí bankéřů (financujících tzv. revoluce a státní převraty) prodrali k politické moci tzv. „zástupci lidu“, volení „demokraticky“ jen na několik let. Tito volení státníci jsou již jen státními zaměstnanci, kteří již nemohou se státními financemi nakládat jako se svými. Chtějí-li z tohoto nevyčerpatelného státního koláče něco zpronevěřit, mohou to udělat jen oklikou přes organizovaný zločin, např. přes korupční zadávání nestoudně předražených „státních zakázek“ soukromým firmám. Kdo by dnes nic nevěděl o téměř každodenních skandálech tohoto druhu a o závrtném bohatnutí státníků a s nimi spolčených podnikatelů (podnikavců)?

Zde nemá smysl uvádět všechny osvědčené i zcela nově vynalezené způsoby rabování státních financí, neboť „příležitost dělá zloděje“ a tam kde je zlato, tam se hrnou zlatokopové. Zde je třeba hledat způsob, jak odstranit příležitost!

Chceme-li odstranit příležitost rabovat státní finance, musíme se nejdříve seznámit s tím, jak tyto finance vznikají:

Tak v první řadě vznikají již zmíněným penězokazectvím všeho druhu (viz přílohu č. 02n - FALEŠNÉ PENÍZE). V druhé řadě vznikají rovněž již zmíněným vydíráním nejrůznějších poplatků a kontribucí (viz příloha 02m - DANĚ). Od té doby, co bylo penězokazectví přeneseno z úrovně státní na úroveň nadnárodní, jsou tzv. „daně“ vybírány především pro Světovou banku, tj. k placení úroků z neustále narůstajícího státního dluhu. Státu (státnímu rozpočtu) zůstává za nehty výtěžek (lup) z neustále narůstající inflace (neustálé navyšování falešných peněz v oběhu)...

Pokud si nespokojené národy nárokují něco ze státního rozpočtu zpět pro sebe (důchody, příspěvky na děti atp.), jakoby „okradli“ bankéře (státního i nadstátního). Proto jsou státníky zaváděny škrty právě těchto sociálních výdajů, jako hlavní úsporná opatření proti neúměrnému zadlužení států, z návodu Mezinárodního měnového fondu, či jiné filiálky Světové banky.

Bankéři (státní ani soukromí) ovšem nebudou s uvedeným výkladem souhlasit. Ač uznáváme, že otázce peněz dosud rozumějí lépe než většina masivně okradaných lidí, přece se jejich „odborným dobrozdáním“ nesmíme řídit. Jsou totiž existenčně závislí na zneužívání svého vědění, na klamání a ohlupování svých obětí, na jejich udržování v nevědomosti a tím i v ekonomickém otroctví: